

полски мишки; въ ржката си държеше торбичка съ разноцвѣтни камъне.

Това бѣше страшно-богатото джудже съ дълга сива брада, което живѣше въ замъка си дълбоко-дълбоко подъ земята.

— Надѣвамъ се, Майя, че на мене не ще откажешъ, както си отказала на оня цвѣтенъ князь — на Мака . . . И добръ си сторила, че не си се съгласила да му станешъ жена . . . Ами че той нѣма нищо друго освѣнъ червени страни и елмазена корона! . . .

Съвсѣмъ не е това, какъвто съмъ азъ! . . .

И той важно изсипа кесията си.

Ала въ тая минута се разнесе познатата пѣсень, изъ прозореца на бѣлата стѣна. . .

Майя бързо издигна крилцата си и, безъ да дочуе, какво искаше да ѝ каже гордиятъ богаташъ, се понесе весело изъ въздуха и изчезна отъ очитѣ на разгнѣвеното джудже.

Човѣкътъ я вече чакаше: той желаше това въздушно дѣте да седи на цвѣтеца срѣщу него и да го слуша, когато той свири. Тя му се струваше, като да е красиво нѣкакво диво дѣтенце, на което той откриваше живота съ своитѣ разкази и пѣсни. . .

Човѣкътъ и Нимфата станаха близки. Но тя бѣше за Човѣка като мѣничка играчка, а той за нея — всичко: той изпълваше цѣлата ѝ душа.

За да бжде сѣ около него, тя рѣши да напусне своя роденъ кжтъ, и се посели на розовия храстъ при бѣлата стѣна.

— Какво отъ това — и тукъ такива рози, както и тамъ — дома, — мислѣше си тя. — Ехъ, само старата елха не е вече тукъ. . . — И малкото сърдчице на Майя болно се сви при мисълта за тая раздѣла.